

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. október 31-én. Reformáció ünnepén.

Kezdő ének: 135. zsoltár 1. verse

Főének: 229. dicséret mind a 3 verse

Ének prédikáció előtt: 135. zsoltár 8. verse

Textus: Pál apostol levele a Rómaiakhoz 2. rész 4. verse: „Vagy megveted jóságának, elnézésének és türelmének gazdagságát, és nem veszed tudomásul, hogy téged az Isten jósága megtérésre ösztönöz?”

Kedves Testvéreim!

Sokféle elképzeléssel rendelkezünk Istenről. Azt majdnem minden ember hiszi, hogy létezik, és valahol az emberi világ felett uralkodik. Ezen kívül azonban nem nagyon találunk olyan pontot, amiben minden Isten hívő ember meg tud egyezni. Hiszen vannak olyanok, akik számára Isten szeretete a fontos, hogy kegyelmével lehajol hozzánk. Mások számára pedig éppen az a hangsúlyos, hogy a Mindenható ítéletet mond az ember élete felett, és ha valami rosszat lát, akkor megbünteti a vétkes embert.

Én úgy gondolom, hogy Istennel kapcsolatban a legfontosabb dolog az, hogy kimondjuk: Ő teljesen különbözik az emberektől. A Római levélben Pál apostol is elmondja, hogy Isten nem az emberek gondolatai, az emberek elvárásai szerint fog ítéletet mondani. Vagyis nem azt kell végiggondolnom, hogy szerintem milyen az Isten, hanem azt, hogy a Mindenható mit árul el magáról. Nem én határozom meg azt, hogy milyen az Örökkévaló, hanem Ő mutatja meg a helyes képet magáról.

Isten tehát nem illeszthető bele elképzeléseinkbe. A XX. század elején fogalmazta meg több teológus, hogy az Isten egészen más. Nem lehet igazából emberi fogalmakkal körülírni. Hiába szeretnénk lerajzolni, Isten biztosan nem olyan. Hiába látunk festményeket, amelyeken hosszú szakállas, ősz öregemberként ábrázolják, vagy csak világosságként, ragyogásként, egyetlen ábrázolás sem tudja visszaadni azt, milyen a mi Istenünk. Amikor pedig a gondolatainkkal írjuk körbe Őt, akkor a saját emberi elképzeléseinkkel, hasonlatainkkal tudunk csak utalni arra, hogy milyen a Mindenható. Az alapvetésnek mindig annak kell lennie, hogy bármilyennek is gondoljuk, biztosan egészen más, mint amilyenek mi vagyunk.

Akkor látjuk helyesen Őt, ha komolyan vesszük a Római levél rövid bemutatását Isten gazdagságáról. Isten ugyanis jóságban, türelemben és elnézésében gazdag.

Amikor Isten jóságáról beszélünk, akkor a legalapvetőbb tulajdonságáról beszélünk. Ő ugyanis a legfőbb jó. Ha összeadjuk az összes jó dolgot a földön, akkor sem tudjuk elképzelni az Isten jóságát. Amikor végbement a világ teremtése, akkor minden egyes teremtetési mozzanat után az hangzik fel refrénszerűen: látta Isten, hogy amit alkotott az jó. Nem volt benne semmi, ami hibás lett volna. Nekünk is az Isten jóságát így kell meglátnunk. Isten művében, terveiben semmi nincsen, ami hibás volna. A XX. század közepén egy német református lelkész fiatalon elveszítette a feleségét. Amikor odamentek hozzá az ott lévők, hogy részvétet kívánjanak, akkor azt mondta mindegyiküknek: Isten soha nem követ el hibát.

Vajon képes vagyok-e így látni Isten jóságának gazdagságát, hogy kimondom: Ő nem követ el hibát? Látom-e ezt akkor is, amikor gyászolok, amikor valaki nagyon kedves személyt szólít haza az Isten? Látom-e ezt akkor is, amikor valamit nagyon szeretnék elérni és az Úristen mégsem engedi? Istent jónak tartom-e akkor is, amikor az életem mélypontra zuhan és nem látom a kiutat? Sok-sok kérdés, amelyet fel kell tennünk magunknak: mennyire gondolom jónak Istent?

A Mindenható jósága azonban azt is jelenti az életben, hogy Istennél nincsen ferdítés. Mindenben egyenességet láthatunk. Ha Isten azt mondja, hogy előtte nem kedves a hazugság, akkor ezt Ő mindig így gondolja. Ha Isten azt mondja, hogy szereti az embereket, akkor ez mindig így is lesz. Nincsen olyan, hogy Ő bármit is megváltoztatna. Ő annyira jó, hogy mindenben teljes egyenességgel jár el. Ami rossz volt 2000 éve, az rossz ma is és ami helyes volt 2000 éve, az helyes ma is.

Mennyire messze áll ez az elképzelés a mi életünkől. Mennyire nem tudunk mit kezdeni az Istennek ezzel a következetes egyenességével. Nincsenek kikapuk, amin ki lehetne kerülni az Isten törvényeit. Mi pedig szeretjük a kibúvókat, szeretjük azt, ha van menekülési útvonalunk. Isten törvényei elől azonban nem lehet elmenekülni. Ott van a lelkiismeretünkbe égetve, ott van a sejtjeinkbe írva. Tudjuk nagyon jól mindannyian, hogy mi a jó és a helyes. Ehhez mutat nekünk minden napon utat Isten, aki gazdag jóságában.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2015. október 31-én. Reformáció ünnepén.

Pál apostol azonban a jóság mellett megemlíti Isten elnézését is. Nehogy azt higgyük, hogy ennek bármi köze lenne ahhoz, amikor elnézést kérünk valakitől. Istennek ez az elnézése nem megbocsátást jelent, hanem haladékot, vagyis időt arra, hogy a jó útra térjünk. Isten ítélete alól nem bújhat ki senki. Mégis vannak pillanatok, amikor a Mindenható felfüggeszti ítéletének folyamatát, hogy mi jó útra térhessünk.

Olyan ez, mint amikor egy háború idején mind a két fél nagyon kimerült és ugyan még nem döntöttek el, hogy békét kötnek egymással, de egy előzetes megállapodással fegyverszünetet kötnek. Ennek ideje alatt nem támadhatja meg egyik fél sem a másikat. Amikor azonban a határidő lejár, akkor újra indulhatnak a harcok. Isten hasonlóképpen függeszti fel az Ő ítéletét a mi életünk felett. Haladékot kapunk arra, hogy odalépjunk Őhöz.

Amikor Jónás próféta elérkezik Ninivébe a nagy városba, akkor elkezd prédikálni és egy rövid mondatban foglalja össze Isten üzenetét: még 40 nap és elpusztul Ninive. Jónás elmondja ezt a beszédet és várja, hogy leteljen a 40 nap és Isten lesújtson az ott élőkre. A város lakói azonban nem várnak ölbe tett kézzel. Böjtölni kezdenek és imádkoznak, hogy Isten fordítsa el haragját róluk és bocsásson meg nekik. Isten pedig meghallgatta ezt az imádságot és nem pusztult el Ninive. A város kapott még 40 nap haladékot. Ez a haladék, ez Isten elnézése. Ő pedig mindannyiunknak újra és újra haladékot ad, hogy ebben az időben megtaláljuk az Úristenhez vezető utat. Haladékot ad, hiszen gazdag a Mindenható az elnézésben.

Pál apostol pedig azt is elmondja, hogy a jóság és elnézés mellett gazdag az Isten a türelemben. Ebben az alapvetően türelmetlen világban, amikor minél gyorsabb eredményeket akarunk látni, amikor azt képzeljük el, hogy minden megváltozhat egyik-pillanatról a másikra, akkor különösen is idegen tőlünk a türelem fogalma. Az Örökkévaló mégis mindig türelmes.

Nem sürget minket, hogy vajon mikor lesz már teljes hitünk. Nincsenek óriási elvárásai velünk szemben és nem hajszol minket a végtelenségig, hogy mikor akarjuk már az életünket neki adni. Egyszerűen csak vár arra, hogy beengedjük az életünkbe. Nem dörömböl, nem követelőzik, hanem csendesen kopogtat. Vár csendben, türelmesen, hogy megnyissuk életünk ajtaját előtte. Vajon mire indít engem Isten türelme? Arra, hogy elinduljak felé?

Az apostol ugyanis azt mondja, hogy Isten jóságának megtérésre kell minket ösztönöznie. Vagyis arra, hogy mi az életünket átadjuk neki teljesen. Az olyan ember mondhatja el magáról, hogy megtért ember, akinek nincsen titkolnivalója a Mindenható előtt. Sőt örömmel mond el mindent Istennek, hogy Ő segítse, hogy vezesse, hogy megáldja. Az olyan ember mondhatja el magáról, hogy megtért ember, aki Istent semmiért nem adná oda, vagyis a legfontosabb helyet tölti be az életében.

Élt egyszer a Római Birodalomban, Caligula császár idejében, Jézus halála után pár évvel egy gazdag polgár, a szenátus megbecsült tagja. Egy alkalommal találkozott emberekkel, akik egy tanítóról beszéltek neki, aki meghalt, feltámadt és áldását adja a tanítványainak. Ezt a gazdag római polgárt olyan mélyen megérintette Jézus, hogy az egész életét átadta neki. A császár azonban nem nézte jó szemmel, hogy van a szenátusban valaki, aki nem az ősi isteneket tiszteli, hanem valami új istenséghez, Jézushoz csatlakozott. A császár pert indított el a szenátusi tag ellen azzal a váddal, hogy felbolydítja, tönkreteszi a Birodalmat új vallásával. Lehetőséget kapott ez az ember arra is, hogy hitét megtagadva megmentse életét és vagyonát. Ez a gazdag ember azonban nem adta fel hitelveit, hiszen mindennél fontosabb volt számára Jézus. Akkor sem tagadta meg hitét, amikor az íjászok elé vezették. Ott is tudta, hogy a legfontosabb számára Jézus, aki vár rá is az örök életben.

Számunkra is ilyen fontossá kell válnia Jézusnak. Hiszen Isten az Ő türelmében, jóságában, elnézésében vár miránk, hogy életünkbe befogadjuk Őt. Túrmezei Erzsébet fogalmazza meg ezt a várakozást az egyik versében: „Valaki mindig vár. | Mert Jézus mindig, mindenütt ott van. | Ott a zajban, a minden napokban, | küzdelmekben és feladatokban, | ott szenvedésben és kísértésben, | hogy felemeljen, őrizzen, védjen, | hogy tanácsoljon, segítsen, áldjon, | átvigyen tűzön és akadályon, | új erőt adjon új kegyelemben. || Mindenütt mindig vár.” Jézus vár türelmesen, jóságosan, hogy odalépünk Hozzá, hogy életünkben Ő töltsen be a legfontosabb helyet!

Amen!

Záró ének: 457. dicséret mind a 3 verse